

137 קהילה קהילת קהילות בשבת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

להאיר את ה"חוי" כבר ביום הראשון

ישנה הוראה ברורה ומענה על שאלות שונות בנוגע לתפקידו ושליחותו של יהודי:

ישנם הטוענים שמספיקה להם עבודתם להאיר ביתם ובני ביתם ב"נר מצוה ותורה אור" – "דיו שיפקיע את עצמו", והלואי שיצליח בזה כדרוש, ובפרט בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות, ומה יש לו לחשוב להתעסק עם אלו הנמצאים ב"חוי", ובפרט המורדים במלכות שמים ("תרמודאי"). עוד זאת: בשלמא כשנמצא בלאו הכי ב"שוק" באמצע היום, "זבולון בצאתך" כשעוסק ברשות הרבים, מבין הוא, שצריך לנצל הזמן והקשרים כו' כדי להשפיע על הנמצאים בסביבתו ב"שוק".

מה שאין כן בזמן הדלקת נר חנוכה שהוא "משתשקע החמה", כשחוזר הביתה מעבודתו, "יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב", הרי תפקידו היחידי הוא להאיר את ביתו בתורה ומצוות, ללמוד בעצמו שיעור בתורה, ללמוד עם הילדים וכיוצא בזה, ואין לו כל שייכות עם ה"שוק", ואדרבה – הוא רוצה לשכוח על דאגת הפרנסה וכו' שלא יבלבלוהו בשעה שנמצא בבית עם אשתו וילדיו כו'. והגם שישנו חיוב מצד "כל ישראל ערבים זה לזה" וכיוצא בזה, לעזור ולהשפיע על אחרים – הרי זה יכול להיות לאחרי שיגמור עבודתו בביתו עם בני ביתו, מה שאין כן בהיותו בהתחלת החינוך דעצמו ובני ביתו, אין זה זמן המתאים להתעסק ולהאיר את ה"חוי".

. . ובמילא טוען הוא: מכיון שנרות חנוכה גופא מלמדים שהעבודה צריכה להיות העבודה מן הקל אל הכבד, מכל מקום, בנוגע למקום הנרות, הרי מיד בלילה הראשון, אף על פי שמדליק רק נר אחד (שפחות מזה לא שייך) – צריך להדליקו באופן כזה שיאיר את ה"חוי", ועד – ל"תרמודאי".

וכאן נשאלת השאלה: הן אמת שזוהי ההוראה דחנוכה, אבל מנין לו הכח להאיר את החוי, כשיש לו רק נר אחד בלבד? והמענה לזה – בפשטות: הן אמת שמצד כחותיו הוא, כחות מוגבלים, אין הדבר באפשרותו – אולם, הרי, נר חנוכה היא מצוה שניתנה על ידי הקב"ה, כפי שאומרים בנוסח הברכה "אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר חנוכה, והקב"ה הרי אין לו שום הגבלות, ו"מי יאמר לו מה תעשה".

(משיחות ש"פ מקץ, שבת חנוכה, היתשמי"ח - חוגה)

יוצא-לאור על-ידי
 "ועד הקהלת קהילות"
 שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית
 383 Kingston Ave.
 Brooklyn NY 11213 #142
 טל': (718) 493-7673
 דואר אלקטרוני:
 HebrewCommittee@juno.com
 אינטרנט:
<http://www.moshiach.net/blind>

ההפצה באופן ד"מוסיף והולך"

ההוראה מכל האמור בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

בעמדנו ביום השבת קודש שלאחרי י"ט כסלו – צריך להיות לא רק ההמשך בעניני י"ט כסלו, שתוכנם ונקודתם הפצת המעיינות חוצה, אלא, עילוי ושלמות ("ויכולו"), עד לאופן של דילוג וקפיצה, באין ערוך אפילו לגבי י"ט כסלו.

ובפשטות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות והפעילות המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו, החל מיום השבת קודש זה עצמו (באופן המותר ושייך ביום השבת), ועוד יותר – לאחרי הבדלה, ובמשך ג' הימים ד"בתר שבתא", והמשך הפעולה, וביתר שאת וביתר עוז, בימי חנוכה, באופן ד"מוסיף והולך", ועד להשפעה על כל השנה כולה.

(משיחות ש"פ וישב, כ"א כסלו, היתשמי"ח - חוגה)

להשתדל בחינוך ילדי ישראל בדרך ישראל סבא

"חנוכה" הוא מלשון חינוך – חנוכת המזבח ובית המקדש. ודוגמתו בעבודת כל אחד ואחד מישראל – החינוך דבית המקדש הפרטי שבו, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (בתוך כל אחד ואחד), כולל ובמיוחד – חינוך הקטנים, "חנוך לנער גו' כי יזקין לא יסור ממנה", הן קטנים בידיעת התורה, והן – ובעיקר – קטנים כפשוטם, שאצלם מודגש ביותר ענין החינוך כפשוטו. ומזה מובן שימי חנוכה מסוגלים ביותר להוסיף בכל הפעולות דחינוך ילדי ישראל. ובהדגשה יתירה בימינו אלו:

בשנים האחרונות הולך ומתדרדר מצב החינוך דילדי ישראל (הן בחוי לארץ והן בארץ ישראל) באופן מבהיל, ולמרבה הצער כו', ישנם מאות ואלפים כו' מילדי ישראל שאין להם שום מושג בעניני יהדות, תורה ומצוות'.

ולכן, צו השעה על כל אחד ואחד להשתדל כפי יכלתו ויותר מזה כו' – בחינוך ילדי ישראל ברוח התורה ומצוות', בדרך יעקב, ישראל סבא.

(משיחות ש"פ וישב, כ"א כסלו, היתשמי"ח - חוגה)

♦ "לקט מתורת רבותינו נשיאינו" – מחולק לימי חודש כסלו, על פי הוראת הרבי ללמוד במשך כל ימי חודש כסלו

♦ יום יום משיח וגאולה" – בכדי לחיות עם משיח, ניתן להשיג בחנויות הספרים וכן לחלק בתור תשורה לשמחתכם – טל. 493-7673 (718)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

77 קהילה קהילה קהילה

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

לעבוד בביטול ליוסף שבדור

ג. בחלום השני כבר לא מדובר ב'שדה'. גם אין מדברים על העבודה של 'אלומות'. החלום הזה עוסק בדרגה גבוהה לאין ערוך.

כאשר היהודי כבר השלים את עבודתו בבירור עניני העולם, והוא כבר הצליח להגיע אל שורש נשמתו, בבחינת "והרוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה". הוא נמצא בדרגות העליונות ביותר - 'שמש', 'ירח', ו'כוכבים'.

אך על פי כן אומרים לו, שהצורך ב"משתחוים ל" עומד בעינו גם בדרגה גבוהה זו. אל לנו לחשוב שיהודי שהגיע למדרגה גבוהה בעבודת ה' יכול להסתפק בכוחותיו האישיים, גם הוא צריך להיות דבק ובטל ל'יוסף' - לצדיק ונשיא הדור. רק בדרך זו יוכל להגיע לשלמותו האישית ולהביא שלמות לכלל ישראל.

ד. חלומותיו אלה של יוסף מלמדים אותנו שני דברים יסודיים בעבודת ה':

בראש ובראשונה נדרשת עבודה אישית - "מאלמים אלומים". צריך לעמול ולהתייגע, כדי לאחד את כל עניני העולם (ה'שדה') עם הקב"ה.

אך בזאת לא די: צריכה להיות גם התבטלות לראש ולמנהיג של עם ישראל, לצדיק הדור. דבר זה צריך להיות בכל דרגה שבה האדם עומד. זהו הכלי שבאמצעותו אפשר לקבל את ההשפעות הרבות שניתנות מאת יוסף, הצדיק יסוד עולם, שבכל דור ודור.

א. בפרשת השבוע מספרת התורה על חלומותיו של יוסף הצדיק. בשני החלומות באה לידי ביטוי נקודה מרכזית אחת - ההתבטלות וההשתחויה של שאר השבטים אליו. אלא, שבחלום הראשון היה הדבר ב"אלומות" ובחלום השני ב"השמש והירח ואחד עשר כוכבים".

בחלום הראשון מדובר בדברים ארציים, פשוטים - "מאלמים אלומים". הדבר מסמל מצב התחלתי, כאשר עדיין נמצאים למטה, בדרגות תחתונות. בחלום השני כבר נמצאים ברמות גבוהות לאין ערוך - בעניני שמש, ירח, כוכבים, שמסמלים מדרגות גבוהות. אולם העיקרון שווה - תמיד קיימת ההשתחויה ליוסף.

ב. מהות שליחותו של יהודי בעולם היא - "מאלמים אלומים בתוך השדה". השיבולים צומחות כשהן נפרדות זו מזו, והעבודה של "מאלמים אלומים" היא - לאחד את השיבולים הבודדות לאלומה אחת. זו גם עבודתה של הנשמה האלוקית - היא יורדת למטה, ל'שדה', שבו נראים הדברים מפורדים מאחדותו של הקב"ה, ותפקידה הוא לעשות מכל כוחות הנפש ומכל עניני העולם 'אלומה' - דבר מאוחד עם הקב"ה.

מלמד אותנו חלומו של יוסף, שאחרי כל העבודה הזאת צריכה לבוא התחברות נוספת - ההתחברות של כל ה'אלומות' עם הצדיק. כשם שכל איברי הגוף צריכים להיות מחוברים עם הראש ובטלים לגמרי להוראותיו, כך כל ה'אלומות' - שהם כל בני ישראל - צריכים להתבטל ל'אלומתו' של צדיק הדור ולמלא אחרי הוראותיו.

הוראה ימי חנוכה

ויהי רצון אשר כיון שזה עתה באנו מיום הבהיר ייט כסלו, ראש השנה ללימוד החסידות ולזרכי החסידות, וידוע דיוק אדמו"ר הזקן ובנו אדמו"ר האמצעי בלשון ראש ולא תחלה, שהוא כמו הראש שכולל ופמשיך בכל האברים, זאת אומרת בכל ימות השנה, ונמצאים אנו בימי חנוכה שענינם מוסיף והולך, ודוקא על פתח ביתו מבחוץ, אף כי שקעה החמה, הגה כל אחד מאתנו, בתוככי קהל ישראל, ימלא תוכן הפנימי של הג"ל בפעולות בסביבתו, להאיר בנו מצוה תורה אור ומאור שבתורה, זוהי תורת החסידות, שמחזיר למוטב.

והרי גם זה הוראת ימי חנוכה, שאין להרשם באם כמות השמן (שמפעפע בכולו) לכאורה רק ליום אחד תספיק, כי על האדם לעשות כל מה שהוטל עליו, והיטוב בעיניו יעשה. ואם עושים אליבא דנפשי - הגה מספיק השמן עד שמכיניס שמן חדש.

(לקוטי שיחות ח"ד
הוספות חנוכה)